

Design Concept SA και Flanders Expro SA, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 2, στοιχείο ε', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, C. W. A. Timmermans, D. A. O. Edward, A. La Pergola και S. von Bahr (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: M.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 5 Ιουνίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 9, παράγραφος 2, στοιχείο ε', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται επί διαφημιστικών υπηρεσιών που παρέχονται εμμέσως στον διαφημιζόμενο και χρεώνονται σε διαμεσολαβούντα λήπτη, ο οποίος τις χρεώνει με τη σειρά του στον διαφημιζόμενο. Το γεγονός ότι ο διαφημιζόμενος δεν παράγει αγαθό ή δεν παρέχει υπηρεσία, στην τιμή των οποίων μπορεί να υπεισέλθει το κόστος των εν λόγω παροχών, δεν ασκεί επιρροή για τους σκοπούς του καθορισμού του τόπου των υπηρεσιών που παρεσχέθησαν στον διαμεσολαβήσαντα λήπτη.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 84 της 6.4.2002.

#### ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 26ης Ιουνίου 2003

στην υπόθεση C-442/01 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): **KapHag Renditefonds 35 Spreecenter Berlin-Hellersdorf 3. Tranche GbR κατά Finanzamt Charlottenburg** (<sup>1</sup>)

(«Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Πεδίο εφαρμογής — Παροχή υπηρεσιών εξ επαχθούς αιτίας — Είσοδος εταιρίου σε προσωπική εταιρία καταβάλλοντος εισφορά σε χρήμα»)

(2003/C 184/26)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-442/01, με αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ KapHag Renditefonds 35 Spreecenter Berlin-Hellersdorf 3. Tranche GbR και Finanzamt Charlottenburg, η έκδοση προδικαστικής

στικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, F. Macken, N. Colneric και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 26 Ιουνίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Κατά την είσοδο σε προσωπική εταιρία νέου εταίρου καταβάλλοντος εισφορά σε χρήμα, η εταιρία αυτή δεν παρέχει στον εταίρο αυτόν υπηρεσία εξ επαχθούς αιτίας κατά την έννοια του άρθρου 2, σημείο 1, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 56 της 2.3.2002.

#### ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 12ης Ιουνίου 2003

στην υπόθεση C-446/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας (<sup>1</sup>)

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 75/442/ΕΟΚ — Περιβάλλον — Διαχείριση αποβλήτων»)

(2003/C 184/27)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-446/01, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: G. Valero Jordana) κατά Βασιλείου της Ισπανίας (εκπρόσωπος: L. Fraguas Gadea), με αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, μη λαμβάνοντας τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να διασφαλίσει, σε σχέση με συγκεκριμένους χώρους αποδέσεως αποβλήτων, την εφαρμογή των άρθρων 4, 9 και, ενδεχομένως, 13 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων (ΕΕ L 194, σ. 39), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1991 (ΕΕ L 78, σ. 32), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 12 Ιουνίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το Βασίλειο της Ισπανίας, μη λαμβάνοντας τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να διασφαλίσει, σε σχέση με τους χώρους αποθέσεως αποβλήτων της Torreblanca, του San Lorenzo de Tormes, της Santalla del Bierzo, της Sa Roca και του Campello (Ισπανία), την εφαρμογή των άρθρων 4 και 9 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1991, καθώς και, όσον αφορά τους δύο πρώτους χώρους αποθέσεως αποβλήτων, την εφαρμογή του άρθρου 13 της ίδιας οδηγίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 31 της 2.2.2002.

### ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 19ης Ιουνίου 2003

στην υπόθεση C-34/02 (αίτηση του Tribunale ordinario di Roma για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Sante Pasquini κατά Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (<sup>1</sup>)

(«Κοινωνική ασφάλιση — Παροχές γήρατος — Νέος υπολογισμός — Αναζήτηση αχρεωστήτου — Παραγραφή — Εφαρμοστέο δίκαιο — Διαδικαστικές προϋποθέσεις — Έννοια»)

(2003/C 184/28)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-34/02, με αντικείμενο αίτηση του Tribunale ordinario di Roma (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Sante Pasquini και Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1), καθώς και του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού 1408/71, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό 118/97, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους Μ. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, C. W. A. Timmermans, D. A. O. Edward, P. Jann και A. Rosas (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 19 Ιουνίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Δεδομένου ότι ο κανονισμός 1408/71 (ΕΟΚ) του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97

του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996, απλώς συντονίζει τις εθνικές νομοθεσίες στον τομέα της κοινωνικής ασφαλίσεως, η περίπτωση του προσώπου που λαμβάνει διάφορες συντάξεις, λόγω της υπαγωγής του σε συστήματα κοινωνικής ασφαλίσεως διαφόρων κρατών μελών, και στο οποίο η προσούθηση μιας συντάξεως έχει καταβληθεί αχρεωστήτως, λόγω υπερβάσεως του επιτρεπόμενου ανώτατου εισοδήματος, διέπεται από το εθνικό δίκαιο. Στην περίπτωση αυτή δεν μπορεί να εφαρμοστεί κατ'αναλογία η διετής προθεσμία που προβλέπουν τα άρθρα 94, 95, 95α και 95β του κανονισμού 1408/71, όπως έχει τροποποιηθεί.

Το εθνικό δίκαιο πρέπει πάντως να τηρεί την κοινοτική αρχή της ισοδυναμίας, κατά την οποία οι διαδικαστικές προϋποθέσεις για την αντιμετώπιση καταστάσεων που απορρέουν από την άσκηση κοινοτικής ελευθερίας δεν πρέπει να είναι λιγότερο ευνοϊκές από τις προϋποθέσεις αντιμετώπισεως των καθαρά εσωτερικών καταστάσεων, καθώς και την κοινοτική αρχή της αποτελεσματικότητας, κατά την οποία οι διαδικαστικές αυτές προϋποθέσεις δεν πρέπει να καθιστούν αδύνατη στην πράξη ή υπερβολικά δυσχερή την άσκηση των δικαιωμάτων που απορρέουν από την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί βάσει του κοινοτικού δικαίου.

Οι αρχές αυτές ισχύουν για όλες τις διαδικαστικές προϋποθέσεις για την αντιμετώπιση καταστάσεων που απορρέουν από την άσκηση κοινοτικής ελευθερίας, ανεξάρτητα από το αν πρόκειται για προϋποθέσεις διοικητικής ή δικαστικής φύσεως, όπως είναι οι εθνικές διατάξεις που ρυθμίζουν την παραγραφή και την αναζήτηση αχρεωστήτου ή οι εθνικές διατάξεις που επιβάλλουν στους αρμόδιους ασφαλιστικούς φορείς να λαμβάνουν υπόψη την καλή πίστη των ενδιαφερομένων ή να ελέγχουν κατά τακτά διαστήματα τη συνταξιοδοτική κατάστασή τους.

(<sup>1</sup>) ΕΕ C 84 της 6.4.2002.

### ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 24ης Ιουνίου 2003

στην υπόθεση C-72/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας (<sup>1</sup>)

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγίες 92/43/ΕΟΚ και 79/409/ΕΟΚ — Διατήρηση των φυσικών οικοτόπων και των αγρίων πτηνών»)

(2003/C 184/29)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-72/02, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: A. Caeiros) κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: L. Fernandes καθώς και M. Telles Romão και M. João Lois), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία,

παραλείποντας να μεταφέρει στην εσωτερική της έννομη τάξη:

- τα άρθρα 3, παράγραφος 3, 10, 11 και 12, παράγραφος 4, της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1992, για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας (ΕΕ L 206, σ. 7), και
- τα άρθρα 7, 8 και 12 της οδηγίας 79/409/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 2ας Απριλίου 1979, περί της διατηρήσεως των αγρίων πτηνών (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 202), και